

1888, 20- 31 januar

AUTHOR/KEY FIGURE

Carl Jacobsen

FACTS

Document type:

Note

Language:

Danish

General comment:

Dødsårsagen var Skarlagensfeber.

Sender's location:

Copenhagen

Archive:

Carlsberg arkiv

Topics:

Skarlagensfeber, Sydom, død

TRANSCRIPTION

Beatrice I

Hendes sidste Sygdom begyndte Løvedag d. 21. Januar.

Hun havde nok i en 14 Dags Tid eller længere været af og til mindre tilpas dog ikke anderledes end at hun stadig gik i Skole og den sidste Dag Fredag d. 20 endog var bleven straffet fordi hun ikke kunde sine Lektier.

Hun var til Dands men befandt sig ikke vel.

Om Tirsdagen d 17de var hun nede i Glyptotheket for at tegne paa Krøyers Billede jeg vi lagde da Mærke til at hun var saa bleg, men det gik strax over igjen. Ottilia meente Orm.

Saalidt anede vi noget at Ottilia da Beatrice Løvedag Morgen var syg troede at hun simulerede..

Jeg selv forundrede mig over at Ottilia havde kaldt Saxtorph ud Løvedag Morgen.

Han maa have seet at der var noget værre i vejen thi han kom igjen om Søndagen.

Vi vare dog ikke mere urolige end at vi uden synderlig Betænkelighed gik i Middagsselskab Løvedag Aften hos Gotfred Halkier.

Da vi kom hjem om Aftenen var Barnet tilsyneladende aldeles rask og jeg troede alting overstaaet.

Om Natten blev hun dog daarlig og var heller ikke rask om Morgen. Jeg anede dog ingen Fare.

Da jeg kom over til Frokost sagde Ottilia at hun frygtede

Hjernebetændelse. Pupillerne, Opkastning, Hovedpine. Saxtorph kom strax efter, og meente ikke at der var Fare troede snarere paa gastrisk eller Skarlagensfeber som fandtes i Søndermarkshuset.

Han meente dog at der slet ikke var Grund til at afsige vort store Middagsselskab samme Aften.

Barnet blev ikke bedre og med bange Anelser beklemt Hjerte toge vi imod de Fremmede.

Navnlig efter Bordet, da jeg mærkede at Ottilia blev borte anede jeg at Barnet maatte være mere sygt.

Om Aftenen var hun ikke nær saa flink som foregaaende Aften, hun var bragt ind i Toiletværelset og Wilhelmine og Cathinka skiftedes til at holde vagt ved hende.

Om Mandagen kom Saxtorph kl. 1. Meente stadig at det var gastrisk, mulig Skarlagens feber. Da jeg spurgte om Hjernebetændelse kunde han ikke udelukke den Mulighed. Jeg foreslog da en Læge til til Hjælp. Han var meget villig til

at kalde Reiss. Han gav hende Iglær.

De kom begge om Aftenen og erklærede hende svært angreben af Hjernebetændelse og lode mig næsten intet Haab.

De ordinerede Opium, men Natten var ret god hun sov naturligt og behøvede ikke at faae Opium.

Om Mandagen var hun nok lidt lidende men fik et lyst Øieblik hvor hun intet feilede og teede sig som aldeles rask det varede dog ikke længe ikke en ½ Time saa faldt hun hen i den sukkende Klage. Da Kl. 2 Doctorene kom havde hun atter et lyst Øieblik og det var rørende at see som hun ligesom en lille Hund greb og kyssede deres hænder.

Det var jo det lyseste Øieblik og da de gik gave de mig et svagt Haab. Eftermiddagen var dog kun daarlig Lidende og klagende. Jeg var i Forskjønnelsesforeningen og besøgte Emm Fenger, der gav mig noget mere Haab.

Fyrsvampen som efter Iglebiddene sad fast paa den høire Tinding generede hende en Deel og saa grim ud.

Beatrice II

Onsdag 25de Januar

Natten var ret god og atter om Morgenens havde hun et aldeles lyst Øieblik da jeg kom ind efter Kl. 9 laa hun med sit lille Lommetørklæde for Hovedet, trak det pludselig væk og sagde "Bøh" op imod mig ^x). Heller ikke dette varede dog længe. Men da Saxtorph kom kl. 1 var hun igjen lys og modtog ham som foregaaende Dag. Han tog Fyrsvampen som efter Iglebiddene om Mandagen sad fast paa Tindingen, bort. Dette varede heller ikke ret længe. Hun saa yndig ud naar hun laae og sov. Krøyer, som var her tog en lille Kultegning af hende.

Jeg kunde ikke lade være at haabe.

Professorerne kom Kl. 8 Pulsen 66 tardus

De gav mig ikke mere Haab end den forrige Dag, men der var jo altsaa endnu Haab. Torsdag Hele den Dag gik jeg og græd, denne Vexlen mellem Angst og Haab var en Smag af Sorgen i smaa Mundfulde.

^x) Hun sagde dengang, Jer to Mama og Papa holder jeg mest af i Verden

Torsdag d 26. Januar

Med spændt Forventning gik jeg ind om Morgenens - kunde ikke lade være at haab[e] at Natten havde bragt Bedring og at jeg skulde træffe hende klar lys og uden Smerter.

Me det blev ikke saa.

Natten havde været daarlig og hun maatte have Morphin.

Der var ikke noget Lyspunct den Morgen. Kl. 10 kaldte Ottilia paa mig og sagde at hun blev saa underlig jeg kom op og vi troede at nu var Døden nær - det var Eftervirkningen af Morphinen. Jeg Det varede dog længere jeg gik ned igjen.

Kl. 11 blev jeg atter kaldt op, nu kunde det ventes hvert Øieblik. Der var ogsaa et Par Gange hvor Aandedrættet hørte længe op og Øinene vare al brustne.

Men endnu var der Farve i Huden og Varme i Hænder og Fødder.

Hun sagde: Jeg er saa kjed af at Du er bedrøvet Mama. Du var altid Mama.

Det syntes endog at Farven blev bedre og lidt efter lidt kom atter et af disse lyse Øieblikke. Hun tog mig om Halsen og sagde Jeg holder saa meget af dig Papa

Nu kom Saxtorph, hun livedes op derved og snakkede meget med ham. Jeg vilde gjerne have lidt mere Haab da han gik; men han sagde at hun ikke var bedre end den foregaaende Dag.

Hun faldt nu i en rolig Søvn c 2 Timer og jeg begyndte atter at haabe.

En Samtale med Em Fenger som netop kom kl. 3½ og besøgte mig borttog atter Haabet og da hun efter at være vaagnet var mere lidende og mat end før stod Skjæbnens Uafvendelighed tydelig for mig.

Hun var meget daarlig da Lægerne var her Kl. 8 og de ventede ikke at der skulde være længe tilbage.

Kl. 3 blev jeg atter kaldt ind men det var ikke Døden endnu, hun fik Morphin

som gav hende nogen Ro

Fredag den 27

Kl. 9 laa hun stille hen med aabne Øine. Jeg spurgte hende om hun kjendte mig og hun sagde Ja, ganske svagt.

Der er endnu lidt Livskraft at overvinde - Tag ikke for haardt paa hende Knoggelmand. Du har hende jo sikkert nok.

Kl. 9.35

Hun ligger vaagen og klager.

Hun gjorde et svagt Forsøg paa at "kysse igjen" da jeg kyssede hende.

Hun kan endnu sige svagt at hun at hun har saa ondt i Hovedet - og at hun er bedrøvet over at Mama hoster (Ottilia havde kastet op og det havde hun hørt).

I løbet af Dagen vaagnede Haabet atter Saxtorph traf jeg da han gik herfra, jeg vilde gjerne have lidt Haab men han vilde ikke give synderligt.

Hun befandt sig dog tilsyneladende betydelig bedre, snakkede meget,

spiste noget. Kræfterne vare heller ikke daarlig.
Krøyer tegnede førend Middag et andet endnu smukkere Billede af hende.

Beatrice III

(Fortsættelse Fredag d. 27' Januar)

Medens vi spiste til Middag var jeg oppe hos hende. Hun tog mig om Halsen og vi fortalte hinanden som vi pleier at vi holdt saameget af hinanden at vi kunde spise hinanden.

Hun havde havt en god Sved og legede med Dukker.

Dette var jo dog Haab.

Saxtorph kom kl. 8. Sveden var et godt Tegn. Kunde hun faa Sved stærkt kunde hun maaske frelses!

Der var dog et virkeligt Haab.

Løverdag den 28' Januar 1888.

Jeg vaagnede henad 5. Alt syntes stille. Maaske var Sveden kommen!

Da kom Ottilia ind og kaldte mig.

Morfinen som hun havde faaet Kl. 10 havde ikke virket. Hun var yderst pinefuld kunde ikke taale Lyset eller at man rørte ved hende. Hun laa og snakkede og havde ligget

[på langs]

Fredag Aften stod der en smuk Artikel om mig i Nationaltidende og fra Klein i Paris at Kunstneren var til Middag hos ham i Gr. Hot. du Louvre saaledes siden Kl. 1. Munden stod ikke.

To Gange gik jeg bort to Gange blev jeg kaldt ind. De troede at det var paa det Sidste.

Men der er nok endnu lidt Livskraft tilbage som skal knækkes.

Kl. 8 7½ var hun atter meget smertefuld og skreg høit - jeg var ikke tilstede. Hun fik da Morphin igjen. Den kunde dog ikke bringe hende til at sove, hun sagde engang klagende "aa jeg dør" men dulmede vel Smerten saameget at [hun] kunde ligge og snakke i Toget i eet væk. Tillige begyndte hun at skele lidt. Lægerne var her Kl. 2½

Hun greb og kyssede deres Haand men var ellers vild. Reiss sagde en s... Delirium, han meente at der endnu var en deel Livskraft og at det vel kunde vare nogen Tid.

De gav hende en kraftigere Sovedosis

Saa faldt hun i stærk rolig Søvn. Krøyer tegnede et deiligt Billede af hende i Mørkningen. Af en Feiltagelse signeret den 27de i stedet den 28' Jan Hun vedblev at sove hele Aftenen, og da hun engang om Natten vaagnede og klagede sig fik hun atter Morphin. Hendes Morphin søvn er nu ganske

rolig. Men nu er Ottilia bleven syg og ligger ved siden af.

Søndag d. 29de 1888

Kl. 9 Saxtoph var her. Hendes stille Henliggen kan ikke opfattes som Bedring, men kun som større Udmattelse, Aftagen af Kræfter.

Kl. 11½ Hun er nu vaagen og talte ret livligt og fuldstændig fornuftigt. Hun er ikke vild og skeler noget mindre end igaar.

Hun har ingen Smerter i Hovedet men i den venstre Arm.

Hun havde dog saa gode Kræfter i den at hun da jeg kyskede hende kunde lægge den om

[På langs]

Jeg havde ønsket at bære hende i mine Arme, naar hun skulde flyttes.

Løverdag Aften bar jeg hende fra hendes lille Seng hen i Ottilias, men

uagtet jeg med hele min Sjæl var optagen af at bære hende rigtigt,

var jeg dog ikke heldig dermed og hun bad senere Ott. om at blive fri for at jeg bar hende.

Halsen paa mig og trykte mig.

Men i det Hele er hun svag baade paa Mælet og i sine Bevægelser.

Rødmosset yndig ligger hun og ligner mere et træet men sundt Barn end et sygt! Kl. 8 Aften. Dagen har været rolig. Hun har sovet efter Morphinen og i de lyse Øieblikke været næsten klar næsten hele Tiden. Hun har navnlig drukket ikke saa lidt.

Saxtorph som var her nu fandt hende dog ikke bedre - Kræfterne aftagende, skjøndt hun ogsaa trykkede ham om Halsen.

Mig bryder hun sig meget lidt om nu!

Mandag Morgen d. 30 Jan

Natten har været rolig. Mellem 2 og 4 var hun vaagen og snakkede vildt.

Naar hun ikke sover er hun vaandefuld.

I de sidste Par Dage har hun ikke klaget meget over ondt i Hovedet derimod i venstre Arm og Ømhed i Kroppen.

Inat har hun klaget over Ondt i Nakken og Hovedet.

Kræfterne ere ringere i dag end i gaar. Hun saa dobbelt. Dog er der en Deel tilbage som skulde knækkes.

Beatrice IV

Mandag Aften den 30 Januar

Saxtorph var her Kl 2.

Hun var allerede da saa svag at hun kun daarlig kunde gjøre sig forstaaelig for ham. Hun sagde dog til ham at han vilde hjælpe hende. Mig vilde hun slet ikke see. "Gaa væk" sagde hun. "Hvem skal gaa væk" "Du" "Hvem er

jeg?" "Papa". Gaa væk"

Kl. 5 var Forstanden helt borte og Øinene stive.

Kl. 6 blev jeg kaldt op. Vi troede at det nu var det alleryderste.

Hun rallede havde Krampetrækninger og Fraade stod ud af Munden.

Jeg sagde Herrens Velsignelse over hende. Det trak dog længe ud.

Hun faldt i stærk Sved og laa stille hen med stive Øine, som om hun

stirrede paa En. Saaledes har hun ligget siden.

Var Pulsen ikke 180 kunde jeg tro at det var en Krise og at Sveden var den som vi havde ønsket saa længe.

Saaledes har hun ligget stadig ubevægelig med Puls 180 endnu Kl. 10.

Endnu Kl. 11 laae hun paa samme Maade og i den voldsomste Sved, uagtet Pulsen var 180 kunde jeg ikke tilbageholde Haabet at det var en Krise, som kunde føre til en bedre Udgang, men henad 12 begyndte hun at drage Veiret tungere og dette tiltog til nu stadigt

Tirsdag den 31te Januar

Kl. 2-3 sad jeg hos hende. Hun havde hele Tiden aabne, men stive Øine. Saae Intet, Hørte Intet og følte forhaabentlig heller Intet. Tale kunde hun slet ikke.

Flere gange troede vi at det var slut. Hun laa nu og stirrede hele Tiden ligesom Erland og min Fader.

Først lidt over Kl. 6 blev det svagere og svagere og Kl. 6 1/4 drog hun sit sidste Suk.

Yndig saa hun ud i Døden. Og ligesom Erland ligger hun som en lille Engel paa sin blomsterstrøede seng. Hun som for saa kort siden selv var den yndigste Blomst.

Hendes Ansigt laae en Tid i dag med et mildt Udtry som et Smiil.

Men hun ligner ikke ret sig selv. Minder - som forøvrigt ofte i levende Live meget om Ellie. Og saa seer hun meget ældre ud som Theodora.

Jeg vilde næppe falde paa at det var min Beatrice, hvis jeg uformodet saa dette Syn.

Haslund som Tegner hende har uvilkaarligt givet hende mere af hendes egne Træk - og hans Tegning- saa smuk den iøvrigt er ligner ikke rt det afsjælede Hoved.

Men yndig og skøn er hun nu at see til. Smukke Ører og Hænder!

Om Aftenen Tirsdag blev hun lagt i Kiste og nedsat i Ragnaroksalen foran Jerichaus [christogram] billede

Om Onsdagen blev hun kjørt ind til Frue Kirke og om Torsdagen blev hun begravet (bisat ved Siden af de andre Liig. Ewaldsen forrettede den korte Tjeneste. Kun Elisabeth, Ott, jeg vare tilstede

[på venstre side]

Kl 3 var Theodora hos hende. Da Jeg var ikke tilstede. Hun havde været ganske klar; bedet hende tage Tøiet af. Spurgt til Vagn o lign. Det var hendes sidste lyse Øieblik.

Et Aar efter

Om Aftenen (Tirsdag 31 Jan) blev hun lagt i sin Kiste af Zink som blev tilloddet og baaret ned i Glyptoteket foran Jerichaus Christushoved i Ragnaroksalen. Onsdag efet Middag Kl. 3 blev den kjørt ind i Frue Kirke og Torsdag fulgte med.

Ved Middagsbordet vare de to smaae Helge og Vagn nede tilbords og sad og spøgte nok saaa fornøiede.

Efter Middag satte Theodora sig ind hos mig, og var saa kjærlig for at trøste mig ligesom om hun vilde gjøre mig Savnet mindre ved at give sig selv ganske hen til mig. Saaledes sad hun atter hos mig for 4 Uger siden da Thorvald var død.

Det var ligesom Theodora vilde komme mig endnu nærmere end hidtil. Torsdag d 2' Februar blev hun begravet i Frue Kirke kl. 2 Kun Ottilia Theodora Mine og jeg vare i Kirken.

Theodora fortalte mig i Aften at den sidste Dag Beatrice var oppe Fredagen d. 20' Januar var en trist Dag for hende - lille Skind! Hun var netop begyndt at skrive med Blæk og Pen og var meget optaget deraf. Hun havde glædet sig til at skrive, men hun havde ikke kunnet sin Religion og Frøken Mynster var meget streng imod hende den dag og til Straf maatte hun ikke skrive men blev sat til at regne. Det var hende en Plage, det gik ikke godt. Hun græd meget og frøken Mynster var ond. Hun kunde heller ikke spise.

Hun var ikke vel men bad selv om at komme til Dands, men ogsaa der sad hun ganske stille og græd en Deel. De saae at hun ikke var vel og lod hende sidde stille som hun helst vilde

Ny Carlsberg Mandag Aften d. 21 Jan 89

Igaar Aftes den 23 Decb havde vi Juletræ i den nye Glyptotheksal. Jeg mindedes med Sorg den sidste Gang vi havde Juletræ dér i Julen 1887. Ottilia havde klædt sig ud som "Vinteren". Beatrice løb dernede og saa saa sød ud, jeg troer i en ny Kjole. Hun skal den Aften være bleven ganske bleg og fru Prior talte derom med Ottilia.

Jeg anede Intet men glædede mig blot over mit elskede Barn

Ny Carlsberg

Søndag Morgen 24-12-93

Carl Jakobsen
By Carlsberg.

Beatrice I

Kender sig det Sjælden beqvæm Lørdag

21. Januar.

Nu havde nok i en 14 Dags Tid eller
længere været af og til mindre tilpas
dog ikke anderledes end at hun stadig
gik i Skole og den sidste Dags Fredag

20 endog var bleven straffet fordi
hun ikke havde sine Lektier. Nu var det
Dand men ligesom sig ikke vel

Om Tirsdagen 17de var hun inde i
Glyptoteket for at tegne paa Højen
Nillede ~~og~~^{vi} lagde da Mærke til at
hun var saa bleg, men det gik strax
over sig. Ottelia nævnte Orm.

Ladst saede vi noget at Ottelia da
Beatrice Lørdag Morgen var syg tænke
at hun rimede.

Jeg selv forandrede mig over at Ottelia
havde kaldt Taxtorph en Lørdag

" "

Morgen.

Han saa have ret at der var noget
være i Veien thi han kom i paa
en Lørdag.

Vi var dog ikke mere urolige end
at vi uden synderly Betændelighed
gik i Middagsklub ^{Lørdag Aften} hos Gottfr. Kallers.

Da vi kom hjem om Aftenen var
Barnet tillykkeligt aldeles roligt og
jeg troede alting overtaet.

Om Natten blev han dog daarlig
og var heller ikke roligt om Morgen
Jeg sendte dog ingen Paa.

Da jeg kom over til Brokhus søjede
Othilia at hun frygtede Hjerte-
Kendelse. Papillens, Ophøring, Nærdøden.
Laxtøjst kom strax efter, og mente ikke
at der var Paa tredje nære saa
gastisk eller Skarlagensfiden som fatter
i Søndermarks Kunst.

Han mente dog at der sket ikke var
grund til at erindre vort store M. S. D. s. s.
selskab den samme Dag

Paracet blev ikke bedruget med ~~høj~~
~~Anden~~ heller ikke Hjert. Tøje vi end
de Fremmede.

Næmlig efter Paracet, da jeg nærede et
Othelia blev bort aende jeg at Paracet
mætte var mere rigt.

Om Aftenen var hun heller ikke saa
saa flink som foregående Aften, hun
var blyt ind i Tørlitvælsket af
Wilhelmien, Catharina skiftede sig
at holde Vigt med hende.

Om Mandagen hun Læstergat til
Mente stadig at det var gøttinsk, med
Charlojeens feler. De jeg spurgte om Hørens
betændelse kunde hun ikke sige
den Mandag. Jeg foreslog da en Løse
til til Hørs. Han var meget villig til

et kalde Reiser. Han var herde Lyden
De kan lyse om Aftener og erklære
sande svart angrebet af Hjerteslutningen
og lode mig venter intet Haab.

De ordserende Opium, som Vatter var
ret god her som naturligt og bekendt
ikke at gøre Opium.

Om Morgen var han nok lidt lidende
men fik et lyst Fiellik her som
intet feilide, og seede mig som aldeles rart
det varede dog ikke længe ikke en $\frac{1}{2}$ Time
saa faldt han her i den rukkende Klype
De Kl 2 Fortværem kan sandede her
etter et lyst Fiellik og det var roende
at see som kan lyse om en lille Hænt
greb og klypede Heres Hænder.

Det var jo det bedste Fiellik og
da de gik gave de mig et smøt
Haab.

Efter middagen var dog som daurlig
Lidende og klypede. Jy om i Tinkjæmberfulningen, be-
Forsøgningen som efter alle Liddene med fast som den kære Tinkjæmber
gærende stød og Jyd og som givne ad.

Ligte som Tønde, der som mig, noget mere Haab.

Carl Jakobsen
By Carlsberg.

Beatrice II

I den nye bog, der er skrevet af

Onsdag d. 25de januar
 Natten var ret god og efter en sløven
 havde hun et aldeles lyst Pielb. b.
 da jeg kom ind efter kl 9. saa hun mig
 et lille Linnestykke for hovedet, tak
 det plejer jeg selv og sætte "Bok" op i
 mig. Heller ikke dette varede dog
 længe. Men da Portierne kom kl 1 var
 hun igjen lyp og modtog hør som foreskrevet
 kl 1^{1/2} Professorerne som efter afslutningen om Mandagen sad fast på kl 1^{1/2}, fort.
 Dag. Dette varede heller ikke ret længe
 Men saa gik det ud naar hun lae sig i
 Kiøgen, som var her til en lille Pultopning
 af hende.
 Jeg kunde ikke lade være at kaste.
 Professorerne kom kl 8 Pulsen 66 tardus
 De gav mig ikke mere Haab end den forrige
 Dag, men der var jo allraa endnu Haab
 Paa den. Alle den Dag gik jeg i grad, de var
 Vexlen mellem Angst og Haab var en
 Gang og Gange i smaa Skiftende.

Torsdag d. 26. Januar

Med spændt Forventning gik jeg ind om
Morgen - kunde ikke lade være at tænke
at Natter kunde have bedring og at jeg
skulde træffe hende. ~~Men~~ Lys og roe haster.

Men det blev ikke saa.

Natter kunde vænt daerly, og hun maatte
have Morphin.

Der var ikke noget Lyssvært den Morgen

kl 10 kaldte Oth. L. paa mig og sagde at

hun blev saa underly og hun og jeg var tomt

at vi var Døden nær - det var eftermiddag

vi brugte af Morphin. ~~Det~~ Det var de

dog længere jeg gik ind i

kl 11 blev jeg ettes kaldt og vi havde det

venter hvort Giellet. Der var ogsaa et

Stor Sprog hvor Aandedrættet brød løs og

og Givene var et brustet.

Men endvi var den Færd: Glæde og Væde

og Næder og Pødder.

Hun sagde: Jeg er saa kjed og at I er bedrevet

Det var altid Mama.

Mama.

Det syntes endy at Parven blev bedre
og l. 57 efter l. 57 som etter et af disse
lyse Pielblide. Men ty mig om Malen og
sagde Jeg holdde saa meget af Dig Papa:
Nu som Saxtorph, som leverer og deved
og mallede meget med ham.

Jeg vilde gerne have l. 57 mere Hæde de
han jik; men han sagde at han & ikke
var bedre end den forsvarede Dage.

Men faldt mi is en rolig Loven i 2 Tider
og jeg begynte etter at haabe.

En Samtale med den Pøgen som sætter ham
til 3½ og berøpte mig berøbt, etter Hædet
og da han efter et vare voreget var mere
l. 57 og met end for stod Hjalmer
(Aafvendelyst) tydelig for mig

Men var meget daarly de Løgere var
han til 8. og de var to de ikke at den
skulde var lange tilbage.

Ne 3 blev jeg kaldt ind men det var
ikke Døden endnu, han fik Mergin

son jau kende mig No.

Friday den 27

Ke 9 saa hun stille hen med et smil
Jy spurgte hende om hun kjendte mig og hun
sagde Ja - ganske svagt.

Der er enden L. A. Livskraft et over-
vinde - Tjy ikke for haardt saa hende
Krogelmand - Du har hende jo sikkert nok!

Ke 9. 35.

Hun ligger vaagen og klojer.

Hun gjorde et svagt Prøve saa et "lyne isse"
da jeg kyssede hende.

Hun kan endnu rige svagt et hun kan saa
o. A. Hovedet - og at hun er bevidst over
et Maaned korter. (Othelia hende korter op
og det hende hun hirt)

I Løbet af Dagen vaagnede Karet atter
Pactenach trauf jeg da hun jid herfor, i'j
vilde gjeme han L. A. Naach men han vilde
ikke give sigderlygt.

Hun befaar sig dag tilroges ledende betydelig
bedre, mæthede meget, spiste meget. Kraften
saa heller ikke daerlyg.

~~Krogen togede gjensid Middag et andet endnu
smilteke Dillide af hende.~~

Carl Jakobsen
By Carlsberg.

Beatrice IV

Mandag Aften den 30 Januar
Laxtorst var her Ke 2.

Hun var allerede da saa syg at hun kun
daarly kunde gjøre sig førstevoldig for ham
Hun sagde dog til ham at han vilde
hjælpe hende.

Hij vilde hun slet ikke see. „Jaa vist“
sagde hun. „Hvorn skal jeg se dig“ „Du“
„Hvorn er jeg“ „Papa. Jaa vist“

Ke 5 var Forstander heelt borte og
Pisere stive.

Ke 6 blev jeg holdt op. Vi troede at det
nu var det alleryderste.

Hun kaldede hende. Kæmpetraktørerne og Præde-
stad ind og blunder

Jeg sagde Herren Velisjuelde over hende.
Det træk dog længe ind.

Hun faldt i stærkt Svødt og lød stille hen
med stive Piser, som om hun stivde for En.

Taalder har hun ligget siden.

Var Palsen ikke 180 kunde jeg tro at det
var en Kvinde og at Tuden var den som

vi havde ierstet saa længe

Taalder har hun ligget stadig ukvædet med
Pals 180. endnu Ke 10.

Siden Kl 11 kom hun paa saar
Maade og i den voldsomme Løst, næst
Omløb var 180 kunde jeg ikke tilbage-
holde Hæftet et det var i Kasse,
som kunde give til en bedre Udbyg-
ning herud 12 byggede hun et drage
Veiret tungen og dette Telt, til en st.
Tirsdag den 31. januar
døgt. Kl 2-3 sad jeg her herde. Men
kunde hele Tiden aabne, og stive Fide
have Intet. Næste Intet og fælle fortales
by heller Intet. Tale kunde hun slet ikke.
Påen Gang tænkte vi et det var slet
Min løse og stivende hele Tiden Ligesom
Seland og min Tænde.

Først lidt over Kl 6 blev det søjere
og søjere og Kl 6 1/4 drog hun sit sidste
Luk.

Yndig søe hun ind i Jorden. Og Ligesom
Seland bygger hun som en lille bygd paa
sin Mæsterstrøede Sø. Men som for saa kort
siden seer var den yndigste Mæst.

Hendes Ansigt laae en Tid i dag med et
sødt Udtryk som et Smil.

Han kan bære ikke ret sig selv. Minde-
-sa forvirede ofte i levende Live - noget
en Bille. Og nu ser han noget ældre
ud som Theodore.

Jeg vilde neppe falde paa et det var
min Reactions, hvis jeg ufravodet saa
dette Syn.

Harlem som toger hende kan seil-
kaarligt just hende mere af hendes
eye Trait - og som Posing - saa smil
den i Ansigt en bære ikke ret det afjo-
lede Hoved.

Han synder og skjen en kan vi et se bl.
Smilte Gæser og Hønder!

Om Aften Tirsdag blev han lagt i Kiste
og sendt i Begraevelse fra Jerichaus
Kirkelide.

Om Onsdagen blev han hjert ind til Fran Kirk
og onsdagen blev han begravet (Liset var
Liden af de a den Lige) Svalden smilte de den
høst Tjenerne. Han Elizabeth. Dtt. i 1801
som til de

pl 3 var theodora her hende. Da fy var ilt
tilstede. Man havde vent gæst klar i
hødet hadt Tage Tivert af. Spørgt til Vogn
i lye. Det var londer ridet lye Giallet.

Da efter timesten den var løst i hvid
i vest i hvidt den var færdig
Den havde den var spid og den var
i den havde den var spid og den var
den var spid og den var spid og den var
den var spid og den var spid og den var
den var spid og den var spid og den var
den var spid og den var spid og den var

Et Aar efter.

Om Aftener (Tirsdag 31 Jan) blev hun lagt
i sin Kiste og Lina som blev tilloddet
og baaret ned i Glysstokket fra
Jerichas Christuskovod i Nagarsobak
Onsdag efter Middag kl 3 blev den
bort ind i Frue Kirke og Theodora
Torsdag fulgte ned.

Ved Middagbordet vare de to smaa
Kjole og Vase seede tillodt og sad og
spiste nok saa fornøiede.

Efter Middag satte Theodora sig ind
hos mig, og var saa kjærlig for at tro
mig og lyse om hun vilde give mig
Lammet mindre ved at give sig selv
jaaske her til mig. Saaledes sad
hun etter hos mig for 4 Uger siden
da Thorsvald var død.

Det var lyse Theodora vilde kunne
sige
migt nærmere end hi til

Torsdag d 2° Februar blev hun begravet
i Frue Kirke kl 2. Hun Ottelia Theodora
Miser og jeg vare i Kisten.

Theodora fortalte mig i Aften at den sidste
Dag Beatrice var oppe. Fredagen d. 20' Jun var
var en trist Dag for hende lille Sind!
Hun var set og lægget at skrive med
Blæk og Pen og var meget opstøjet deraf
Hun havde glædet sig til at skrive, men
hun havde ikke kunnet sin Religion og
Foster Magten var meget stærk imod
hende den Dag og til sidst måtte hun
ikke skrive men blev sat til at sy.
Det var hende en Plage, det gik ikke, og
Hun sad meget og Foster Magten var ved
Hun havde heller ikke spise.
Hun var ikke vel men bed selv om at komme
til Landet, men spær den sad hun ganske
stille og sad en Leel. De saae at hun
var ikke vel og h. d. hende sidde stille som
hun helst vilde.

Ny Carlsberg
Mandag Aften d. 21' Jun 89

Igen Aften den 23 Deel havde vi Jubel over den nye Skole
Tollensal. Jeg mindes med Sorg den sidste Gang vi havde
de Jubel over den i Jule 1887. Ottobas hændelse blev mig ind som
"Vinteren". Beatrice lød derude og saae saa rød og
"tover" i en ny Kjole. Hun skil den Aften var blevet
jante blev og hun blev sa talte derom med Ottobas.
Jeg anede intet og glædede mig blot over mit elste
de Barn.

Ny Carlsberg
Søndag Morsen 24-12-93